

HELDEN VAN NU!

Een bewusteloze man reanimeren. Een levensreddende operatie regelen voor een baby. Een nier afstaan aan een onbekende. Dat zijn toch wel échte helden, en in dit geval heldinnen. Drie vrouwen vertellen.

Interviews: Laura van der Meer. Fotografie: Rolinda Windborst

RIA (49) zette alles op alles om een baby uit Gambia naar Nederland te halen voor een levensreddende operatie.

"Ooit wilde ik zelf aan ontwikkelingssamenwerking doen. Ik houd ervan om iets met mensen op te bouwen, iets voor een ander te betekenen. Daarom ga ik jaarlijks twee weken naar Gambia om daar als chirurgie-assistente met mijn collega's van het SKB-ziekenhuis in Winterswijk aan de slag te gaan. Mijn vakantiedagen en het geld voor een ticket heb ik daar graag voor over. Het werk dat ik daar doe geeft me meer voldoening dan een vakantie.

Het verschil tussen 'ons' ziekenhuis en het ziekenhuis in Gambia is groot. Alles wat we nodig hebben aan verband, medicijnen en instrumenten nemen we zelf mee omdat het daar niet is. Zodra we aankomen, staan er letterlijk vijftig mensen op de stoep. We screenen de patiënten die we zorg en nazorg kunnen bieden, we opereren liesbreuken en tumoren en behandelen brandwonden. Er komt heel wat creativiteit bij kijken. Zo kan tijdens een operatie opeens de stroom uitvallen. De beademing moet dan met de hand worden overgenomen, en met twee zaklampen schijnen we de chirurg bij. Je calculeert in dat je voor verrassingen kan komen te staan, al breekt het zweet je soms uit als het stikdonker is en je in de hitte verder moet werken. We kunnen lang niet iedereen helpen. De tranen staan me in de ogen als er niks kan worden gedaan voor een moeder met een pasgeboren baby die een open ruggetje heeft en verlamd is. Het hakt erin als ze ons letterlijk op haar knieën smeekt om te helpen. Maar ik houd vooral voor ogen hoeveel we wél kunnen betekenen. Zoals voor Nyima, die drie weken oud bij ons in

de kliniek terecht kwam. Ze was heel ziek doordat ze een tumor in haar onderrug had. Op de plek van de tumor zat een grote, ontstoken wond. We legde haar aan een infuus met antibiotica, waarna ze snel opknapte. Ik kon het niet over mijn hart verkrijgen om haar naar huis te laten gaan, want ik wist dat ze het niet zou overleven. 'Doe wat je gevoel je ingeeft', zei de chirurg met wie ik het besprak. Ik pleegde een paar telefoontjes en vond een chirurg in Nijmegen die deze zeldzame aandoening kon opereren. Volgens mijn begroting was er vijftienduizend euro nodig om Nyima te laten opereren. Ik wilde haar moeder geen valse hoop geven, dus ik heb alleen gezegd dat ik zou proberen om het geld bij elkaar te krijgen.

"IK WIST: ALS IK DEZE BABY NU NAAR HUIS STUUR, OVERLEEFT ZE HET NIET"

Dat is gelukt. Een paar maanden later stond de moeder van Nyima, een vrouw uit het binnenland van Gambia, met niets meer dan haar baby, haar paspoort en een luier voor haar baby op Schiphol. We spraken met elkaar met behulp van handen, voeten en plaatjes. Bij mij thuis richtten we een babykamer in, en ineens hadden we een vrolijke baby in huis. Ik was 'oma Ria' voor Nyima, en tussen mij en haar moeder ontstond een hechte band. De tumor van Nyima groeide snel, maar de operatie kwam gelukkig op tijd. Dit meisje had maar één iemand nodig die voor haar op wilde staan om te helpen. Ik ben blij dat ik dit heb kunnen doen. Ik had er geen vrede mee kunnen hebben als ik het niet had geprobeerd."

www.skb4gambia.nl M.m.v. Erasmusziekenhuis Rotterdam

